Nemere István

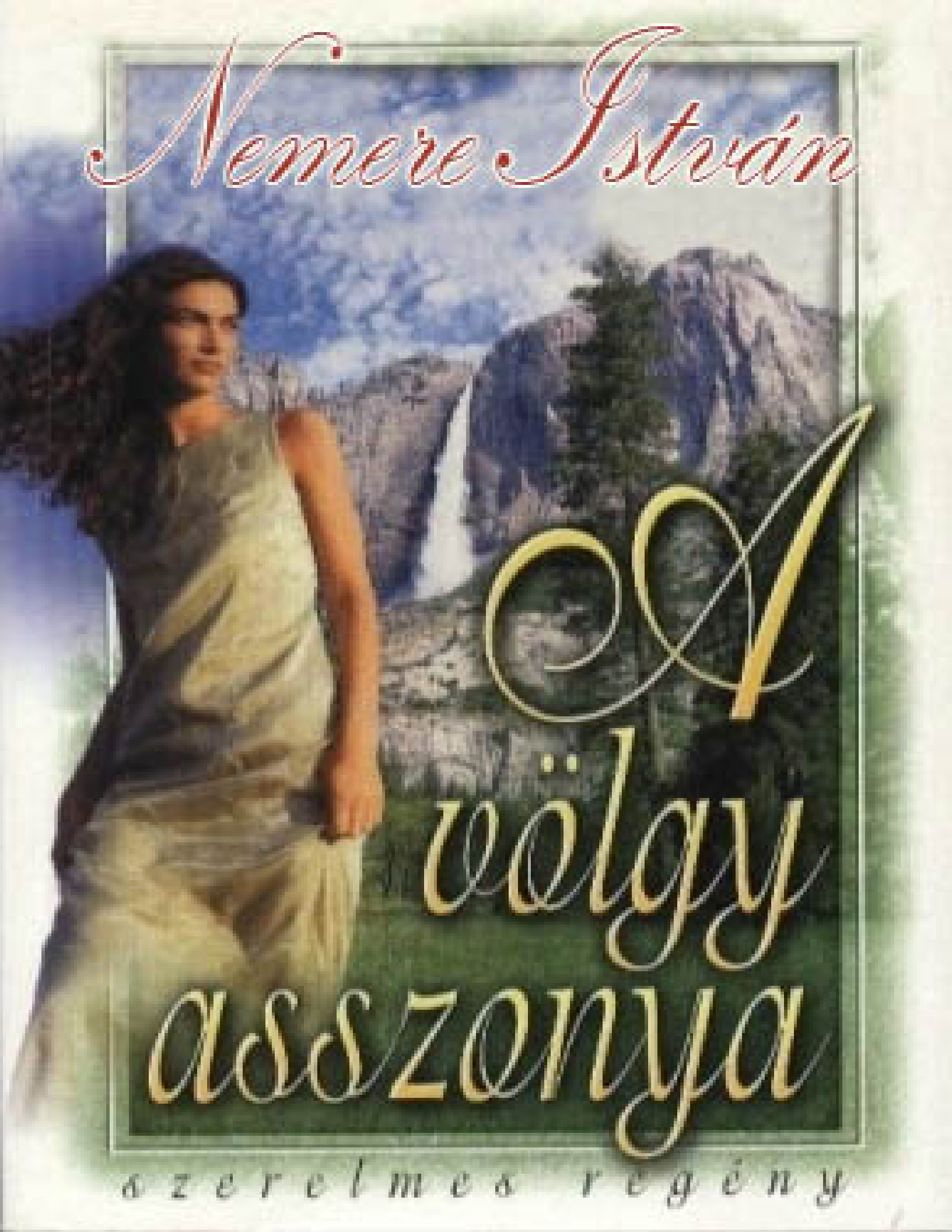

A völgy asszonya

a szerelmes regény

NEMERE ISTVÁN

A VÖLGY ASSZONYA

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2015

ISBN 978-963-387-340-3

1.

Az út fölött finom pára lebegett. A napmeleg most erősödött. Éjszaka alighanem eső volt erre. Az aszfalt nedvesen sötétlett, de lám a nap most kezdte felszívni azt a vékony, nyirkos, tapinthatatlan réteget. A pára tünékeny volt, lebegett is meg nem is, az autó a kis foltokba futott és széttépte őket. Edina nem nézett ilyenkor a visszapillantó tükörbe, sejtette, úgysem látna semmit. A pára volt, nincs.

Próbált nem gondolni semmire. Először a vezetésre koncentrált. Szerette ezt a kocsit, már két éve nyúzta, de az bírta és motorja most is hálásan duruzsolt. Finoman gázt adott, mert az út felfelé vitte és nem akart veszíteni a sebességből. Bár voltaképpen nincs miért sietnie. Már nincs.

Azt sem tudta, most milyen kedve van? Se jó, se rossz, talán. Valahol „középen" érezte magát. Nevetni ugyan biztosan nem volt kedve. De igazi szomorúság sem fogta el. Pedig mindkettőre lenne oka. A helyzet olyan… olyan egyszerű, olyan közönséges. Éppen azért, mert naponta megtörténik vagy százezer emberrel. Bár ahogyan most vele megesett, azért az talán ennél ritkább.

Régebben sohasem érezte magát ennyire kívülállónak. Valami azt súgta benne, ne törődjön azzal, ami az elmúlt napokban megesett vele. És arra sem érdemes gondolnia, ami most várja, ami felé utazik. Igazán egyik sem volt vagy lesz megrázó.

De azért ez sem volt egészen így. Ha belegondolt, mit érzett négy nappal korábban, még most is beleborzongott…

…Véget ért a tanítás és Edina majdnem olyan boldogan hagyta ott az iskolát, mint a gyerekek. A tanári karnak volt még egy ülése, de már csak olyan félig komoly, félhivatalos. Megbeszélték, hogy augusztusban kire mikor kerül sor az új növendékek beíratásánál, elkészült egy lista is augusztus húsztól szeptember 1-ig, ő csak a vége felé lesz ügyeletes kétszer, no azt ki lehet bírni. Elég, ha előtte pár nappal jelentkezik. Most még elvégzi, amit kell, leadja a nála lévő könyveket, aláíratja az igazgatóval a szükséges papírokat. Az évzáró is megvolt, a pótvizsgákkal szerencsére nem kell törődnie.

Az járt a fejében, hogy hová megy a nyáron? Az elmúlt években mindig a tengerpart volt soron, most szívesen menne a hegyekbe. A válásra sem akart gondolni. Pedig hát nem is olyan régen még ketten voltak. Mindent eleve és mindig két személyre tervezett, ez valahogyan… olyan normális volt. Olyan „rendes", megszokott. Igaz, a szomszédok, a barátok, az iskolában a kolléganők azért nemegyszer megkérdezték: „No és mi van a gyerekkel…? Hát egyet sem fogsz szülni? Most már igyekezzél, Edina!" Úgy beszéltek, mintha az csak tőle függött volna és nem Thomastól. És különben is – megsértették azzal a „most már"-ral. Világos célzás volt a korára, a korukra. Thomas a negyvenhez közeledett, Edina pedig elhagyta a harmincnégyet. Ha addig nem lett gyermekük… Akkor már ezután sem lesz, mondogatta néha magának, dühösen. Hogyan magyarázhatta volna el mindenkinek külön-külön – vagy együtt, egyszerre? – hogy Thomas nem akar gyereket, sem most, sem később. Ha akart volna, már régen szaladgálna itt kettő vagy akár három is.

A lelke mélyén persze nehezen, de elismerte, hogy ő sem rajongott értük. Az iskolában annyiféle gyerekkel volt dolga, nap mint nap ott nyüzsögtek. Látta a bennük rejlő jó és rossz, kis felnőtteket. Nyitottak és kedvesek is voltak, de akadtak aljasok és rosszindulatúak is. Hasznosak és károsak. Az ötlet – hogy neki is legyen, hogy ő is a világra hozzon néhány ilyent, idegennek tetszett. Hátha azokkal is baj lesz csak…? Ahányszor erre gondolt, az benne is ellenszenvet szült, de mint nő, ezt persze sohasem merte kimondani.

„Milyen sok fék volt bennem!" – csodálkozott most így, utólag. De nem is értette a múlt időt. Bizony a fékek ma is megvannak…

Szóval alig pár napja ért véget az iskolaév. Meleg volt a június második fele, és még melegebbnek ígérkezett a nyár. Már a vérében is érezte a pezsgést, mint ilyenkor mindig, diákként is. Leveti a gondokat, bő két hónapig nem kell gondolnia semmire, senkire. A férje – a *volt* férje – a múlt ködébe süppedt, egy kicsit még látszik, de egyre kevésbé. Hamarosan végleg eltűnik, az emlékekben él majd még, meg abban a nagy dobozban, ahol az elmúlt korszak fotóit gyűjtötte össze. Csaknem tíz év, hihetetlen! Hát ennyi időt vesztegettek egymásra? Mert Edina most már nem tudott másképpen gondolni arra az időszakra. Igaz, voltak jó pillanatok, remek napok is. De azok elmerültek a közömbös, a semmilyen napok tengerében. Mint felhős éjszakán csak olykor-olykor bukkan fel egy csillag, valahol a széltépte-hajtotta rohanó felhők között egy-egy pillanatra. Az bizony nem az igazi csillagos ég, nem fényekben és ígéretekben gazdag látvány.

Így volt ezzel Edina most is. A múltat a legszívesebben eltemette volna, amikor kis lakásában készülődött. Még nem tudta, hová megy nyaralni, a válóper előtt semmit sem szervezett. Aztán majdnem egyszerre ért véget a két dolog, ami addig betöltötte az életét – a házassága és a tanév. Az iskola csak ideiglenesen búcsúztatta őt el, a házasságának vége lett teljesen.

Itt tartott hát, amikor megszólalt a telefon.

Az út nagyot kanyarodott jobbra, előtte pedig egy teherautó cammogott. Már rég letért a sztrádáról, és jól tudta a térképről: errefelé nincsenek jobb utak. Csak ilyen kétsávosak, mint ez is. Ahol teherautókat, megrakott pótkocsikat vontató traktorokat kellett kerülgetnie, és sehol sem haladhatott gyorsan. Edina most is ösztönösen nyomta volna a gázpedált, aztán eszébe jutott, hogy tulajdonképpen egyáltalán nem kell sietnie. A térkép azt is elárulta, hogy már aránylag közel a cél. És ha még így vánszorog is, mint most, dél felé akkor is odaérkezik.

Végre kiegyenesedett az út, megelőzhette a teherautót. De az előtt is ment egy másik, így hát Edina ismét lassítani kényszerült. Pedig az lett volna most a legjobb, ha száguldhat előre, akadálytalanul, féktelenül. A lelke erre és csak erre vágyott. Annyi fék volt és van benne, most szinte fájóan érezte.

És néha próbálta kívülről látni magát. Mint most is. Ül egy autóban és robog az ismeretlen felé. Valahová, egy faluba. Amelynek a létezését sem sejtette addig, míg meg nem csörrent az a telefon, amely a hírt hozta.

…Felvette a kagylót. A vonal másik végén egy ismeretlen, már nem fiatal férfi hangját hallotta. Az első pillanatban – maga sem tudta még, miért? – belevillant: „Ez apa lesz”. De nagyon, nagyon rövid ideig tartott ez a gondolat, töredéknyi villanás volt csupán.

Nem az apja volt, mégis… Valamilyen értelemben az. Egy közjegyző jelentkezett a közeli nagyvárosból. Ez volt a régió központja, Edina is megfordult benne olykor. A férfi bemutatkozott és kimérten közölte, hogy egy végrendelettel kapcsolatban keresi őt.

Amikor elhangzott a név – Peter Acker – felnőtt benne az izgalom. Még diáklány volt, amikor utoljára látta az apját. Később még hallott róla, de ritkán és nem eredhetett a nyomába. Az anyja, amíg élt, ezt ellenezte, sőt akadályozta. Soha nem közölte Edinával, mit tud a férfiról és hol találhatja meg…?

– …folyó hó hatodikán elhunyt. A végrendeletében önt is megemlíti. Ezért arra kérem, jelenjen meg az irodámban a következő napokban, amikor ráér… Előzetes telefonértesítés után akár soron kívül is fogadom, mert tudom, hogy messzebb lakik, nem helybeli… Mikor? Holnapután délelőtt tizenegykor… rendben van, asszonyom, és ne felejts otthon az iratait…

Először nem is tudta, mit tegyen. Jelent-e ez valami változást az életében? Egy pillanatra rózsaszínű köd borult az agyára: nagy kastély, személyzet, csodaautók, ménes, tengerparti nyaraló, hófehér jacht… Aztán kijózanodott. Apa, amennyire ismerte – hát ismerte egyáltalán? – sohasem kedvelte az ilyesmit. Kerülte a luxust, igaz, pénze sem volt rá. De az utóbbi tizenöt évben… ki tudja, nem jutott-e nagyobb pénzhez?

Most fogta csak fel, hogy semmit sem tud az apjáról. A nap hátralévő részében azonban nem tudott szabadulni a gondolattól. Folyton ő járt a fejében. És az, hogy meghalt. Ez nem rázta meg – valahol a lelkében Peter Acker már évekkel ezelőtt meghalt. Akkor, amikor elhagyta őt. A válásban ez a legszomorúbb, ha gyerekek is vannak – gondolta ilyenkor. De hát ő már nem volt gyerek, amikor apa végleg elment. Most, hogy visszagondolt rá, a középiskola utolsó évét járta éppen, amikor a viták, veszekedések állandósultak a szülei között. Aztán egyszer Edina arra jött haza a gimnáziumból, hogy apának csak a hűlt helyét találhatta a lakásban.

Peter Acker sok dologgal foglalkozott az addigi életében is. Volt tőzsdeügynök, volt banki alkalmazott, dolgozott egy ingatlanügynökségben is… és ki tudja, mi mindent művelt még az utolsó másfél évtizedben? Ha Edinának egy-egy pillanatra fel is villant a tudatában a nagy vagyon öröklésének lehetősége, csak ezért. Az apja egész életében a pénzügyek körül mozgott, igaz, mindig mások pénzét kezelte. Már ha rábízták egyáltalán. Mert Edina anyja a halála előtt valami olyasmit is mondott, hogy Ackert – a válás után sohasem mondta, hogy „Peter”, a volt férj attól kezdve a számára csak „Acker” lett – megvádolták sikkasztással és lehet, hogy börtönben kötött ki. Ez elborzasztotta Edinát és többé nem is kérdezett semmit „Acker” felől.

Aztán jött az egyetem, majd annak végén Thomas és a házasság és a munka, repültek az évek és velük repült a fiatalság is. Edina most úgy érezte magát, mint aki hosszú versenyfutás után végre kezd lassítani, mindjárt lefékez és megáll, mert már megállhat. Engedélyezi az élet, ez a nagy versenybíró.

És ha megáll, végre körülnézhet. Ki maradt nekem? – tette fel a kérdést éppen aznap reggel, és hamarosan választ kapott. Senki. Mert az egyetlen, utolsó homályos kapocs is, amely még a gyermekkorához fűzte, ami még egy embert jelentett, akihez köze lehet Edina Ackernek, az az apja volt. Aki már nincs.

Így indult el másnap a városba. A közjegyző irodáját hamar megtalálta. Kissé meglepte az az ünnepélyes légkör, ami ott fogadta. Talán csak ügyvédi irodákban, azok között is a jobbakban látott ilyesmit. Faburkolatú folyosóról nyíltak az előkelően bútorozott szobák, ízléses váróterem, halk szavú titkárnő, bársonypárnákkal kivert ajtó, amely mögül egyetlen hang sem szivárgott ki.

A közjegyző szigorú arckifejezésű hatvanas férfi volt, talán éppen a nyugdíj előtt. Nagy rutinnal beszélt, bár

előtte meghallgatta Edina rövid bevezetőjét, aztán bólintott:

– Tehát ön nem tudja, mi történt az édesapjával az utóbbi másfél évtizedben, semmilyen kapcsolata nem volt vele. Ez természetesen nem változtat semmin, mármint a végrendelet tartalmát illetően. Amiből egyértelműen kiderül, hogy az édesapja után nem maradt készpénz vagy részvény vagy bármilyen más értékpapír, sem ékszerek, sem valuta… Csupán néhány ingatlan.

Az egyik kereszteződésnél alighanem rossz irányba fordult. Erre vagy negyedórás késéssel jött rá. Egy olyan város került eléje, amit előbb nem látott a térképen. Pedig akkor végignézte az egész útvonalat, némelyik városnév meg is ragadt az agyában.

Most hát leállt a padkára, elővette az ajtó zsebéből az atlaszt. Megkereste ismét ezt a vidéket. Régebben soha nem járt erre, még kisebb korában sem hozták ide iskolai kirándulásra. Rájött, hol hibázott, visszafordult és máris robogott tovább.

A közjegyző ingatlanokról beszélt. Amint ismertette az adatokat – csupa szám volt, némelyik imponálónak tetszett az első pillanatban – úgy fogytak el Edina álmai a tengerparti birtokokról, villákról, kastélyról, erdőkről, nagyvárosi telkekről. Ismeretlen helységnév hangzott el, amiről valami okból már az első pillanatban tudta, hogy csak egy falu lehet. Hisz még sohasem hallotta, már pedig mint tanítónő, azért éppen eleget tudott már erről az országról. Ismerte az összes város nevét, például.

De Whal neve nem volt ezek között.

– Az ingatlanok egymás mellett terülnek el Whal községben. Ez északon van, a valamikori Retten megyében – a közjegyző tudta, hogy Edina pedagógus, ezért elégségesnek tartott ennyi földrajzi magyarázatot. Inkább a papírjaiba mélyedt. – Az egyik egy gazdasági épület kétezer négyzetméteres telken, amihez csatlakozik egy háromezer ötszáz méteres legelő. A lakóingatlan a területet elválasztó patak másik partján található. Ez egy közel háromezer négyzetméteres lejtős területen található…

És sorolta tovább. Nem volt nagy ház, és szó sem esett az állapotáról. Ami még inkább meglepte Edinát, az a soron következő bejelentés volt. A közjegyző ezt is a végrendeletből olvasta ki:

– Az ingatlannak két tulajdonosa van, ötven-ötven százalékos tulajdoni hányaddal. Az egyik ön, ugyebár, vagyis Edina Acker, a másik Rolf Helmon úr.

– Az kicsoda? – szakadt ki Edinából a döbbent kérdés. A közjegyző legalább olyan döbbenten rámeredt:

– Nem ismeri?

– Még csak nem is hallottam róla… sohasem.

– Hát ezt bizony én sem tudom. Ne feledje el, asszonyom, én csak a végrendeletet őriztem.

Edinának támadt egy ötlete. Hátha ezzel többet tud meg az apjáról?

– Mondja, uram, Acker úr… vagyis az apám… mikor lépett önnel kapcsolatba?

– Én őt sohasem láttam. Egy távoli vidéki kollégámhoz fordult két hónappal ezelőtt, és az továbbította nekem a végrendeletet. Mivelhogy ön itt lakik.

– Akkor már mindent értek – Edina érezte, az apja olyan, akár egy szellem. Megfoghatatlan. Volt, de nincs, és már semmi olyan nem maradt utána, amit megragadhatna. Amit erősen tartva magához ránthatna. Mint egykor, amikor még kicsi volt. Az egyik legelső emléke az életéből éppen ez: szalad egy udvaron, nagyon halványan emlékezett rá, hogy földes udvar volt, talán homokos is. Mert amint apja felé futott, elesett. De szája nem görbült sírásra, mert látta, hogy apja máris rohan feléje. A férfi felemelte őt, nagyon erős lehetett – vagy én voltam könnyű? – kérdi most a felnőtt, kicsit cinikus, a világot már ismerő Edina…

– Nos, ennél többet én sem tudok – a közjegyző aztán szólt a titkárnőnek, készítse el a szükséges másolatokat. Figyelmeztette Edinát, jegyeztesse be a megváltozott tulajdonjogot. – Acker úr, az eddigi tulajdonos meghalt és mostantól kezdve a telekkönyvben is a két új tulajdonos nevének kell majd állnia. Amikor Edina negyed órával később kijött az irodából, a közeli parkban leült egy padra és hosszan tanulmányozta a papírokat. A végrendelet szövege kimért volt, világos és hűvös. Biztosan ilyennek is kellett lennie – ez volt az első végrendelet, amit Edina a kezében tarthatott. A mama nem is gondolt ilyesmire, tőle örökölte Edina a lakást meg némi készpénzt, pár ékszert és semmi egyebet. Az apja akkor már rég messze volt. Talán soha nem is tudta meg, hogy a volt felesége meghalt…?

Nagyon furcsa érzésekkel állt fel aztán Edina a padról. Csak ment maga elé, csak annyit tudott, hogy a szomszédoknak szól majd. Vessenek egy pillantást a lakására, meg szedjék ki a postát a bejárati ládából, odaadja majd a kulcsot is. A virágokat is öntözni kell. Persze a szomszédasszony nagyon cserfes és kíváncsi. De miért is hallgatná el előle, hová megy? Az a név, hogy Whal, itt úgysem mond semmit. Senkinek.

Maga sem tudta, milyen kérdésekre vár választ. Mégis halványan remélte, hogy legalább valamit megtud az apjáról. Már az is sokat segíthet, ha beszél azzal a Rolf… kicsodával is…? Megtorpant a park szélén, a retikülből ismét kivette a papírokat, hogy egy pillantást vessen beléjük. Ja igen, Rolf Helmon. Edina biztos volt benne, hogy azelőtt nem hallotta ezt a nevet. Talán valami üzlettársa volt az apjának…? Akkor legalább tőle megtud valamit apja utolsó éveiről – remélte és sebesen ment a parkoló felé.

…Előbb szelíd lankák jelezték, hogy emelkedik az út ismét, aztán alig tett meg néhány újabb kilométert, már hegyek vették körül. De tudta a térképről, hogy Whal egy síkságon terül el. A legközelebbi kisváros neve Prettan, és ez az út azon át vezet. Tehát előbb oda kell eljutnia.

Látott egy kis éttermet az út mellett. Fél tizenkettő volt. Addig Edinának fogalma sem volt arról, hogy ennyire éhes – de amikor az előjelző táblán meglátta a kést-villát, hirtelen gyomrába markolt az érzés. Leállt hát a kis parkolóba. Árnyékos faragott asztal. Napernyő, hűs ital kezdetnek – a narancsíz szétömlött a szájában. Háromnegyed órával később sokkal elégedettebben és lassabban ballagott vissza a kocsihoz. A légkondicionáló működött, a kinti meleget nem érezte odabent. Kellemes volt hát minden.

Mégsem tudta legyőzni azt a nagy félelmet, amely benne lapult.

Mert hát félt. Mit talál Whalban? Egyáltalán, miféle „birtok" lehet azon a pár ezer négyzetméteren? Városi lány lévén nem nagyon tudta elképzelni, mit láthat majd ott. Mennyi az a háromezer meg kétezer meg valahányszáz négyzetméter? Most, amikor a kocsi az úton robogott, próbálta elképzelni, mennyi is a száz méter. Ha pedig száz méterszer száz méter… Nem, az nem jó, mert az már egy hektár, vagyis tízezer négyzetméter. Annyi itt nincs. Hát mennyi van?

Ezzel nem sokra ment. Hát inkább másra gondolt. Milyen lehet az a Wolf, netán éppen annyi idős, mint az apja volt? Talán a barátja lehetett. Apa ötvenkilenc évesen halt meg. Nem derült ki a végrendeletből, hogyan, és hol. Majd el kell mennie abba a kórházba, ahol az élete véget ért. Ha ugyan kórházban halt meg…? Edina rájött, hogy még ezt sem tudja. Mennyi furcsaság van ebben az ügyben. Úgy érezte néha, hogy valamilyen erő lassan behúzza őt magába, egy sötét folyosóban érezte magát, ahol nem képes tájékozódni. Csupa olyasmi történik itt, amivel nem tud mit kezdeni. Mintha egy labirintusban bolyongana.

De hát éppen azért kerekedett útra, hogy ezt megtudja.

És már közeledett is. Háromnegyed egykor ért Prettanba. Meglepte a városka elhanyagoltsága, nyomora. Nem így képzelte eddig. Közel az országhatár, és a régió központja is messze van. Már a megyék korában sem kényeztették el ezt a vidéket, úgy látszik. A házak és boltok kopottak, az aszfalt kátyúin zötykölődött a kocsi. Némi akasztófahumorral kénytelen volt megjegyezni magában: „Ha ilyen a város, milyen lehet a falu…?"

Hamarosan megtudta. Szerencsére nem kellett kérdezősködnie senkitől, mert a városka szomorú közepén – egy piactér, egy szemlátomást lelakott szálloda és néhány étterem meg parkoló között – válaszút elé került. Szerencsére voltak irányjelző táblák és közöttük felfedezte Whalt is. Befordult egy kis utcába, először el sem akarta hinni, hogy ez oda vezet. Aztán váratlanul véget ért a városka, eltűntek a házak, hatalmas gaz nőtt az útszéli árok partján. Itt zötykölődött az autó. Csak az nyugtatta meg, hogy látott egy táblát: „Whal 16 KM".

Szóval tizenhat kilométer. Gyalog sok, kocsival csak pár perc. Hegyoldalon haladt, lelátott egy völgybe, ahol ültetvények, kertek sorakoztak, távolabb szántóföld színes táblái valamilyen gabonával, amit persze nem ismert föl. Aztán sárga lett néhány mező, óriási sakktábla részei – ez alighanem repce volt, ezt ismerte.

A szíve a torkában dobogott. Nem tudhatta, mi vár rá, és éppen ez okozta izgalmát. Mindig félt attól, ha nevetségessé lesz – az iskolában főleg. De azt sem szerette, ha megoldhatatlannak látszó helyzet elé kerül. Eddig olyan ritkán kellett döntenie. No és a leginkább az ismeretlen helyzetektől félt. Itt pedig csak az várta, más nem várhatta. Fogalma sem volt róla, mit csinált az apja és mi vár itt rá. Még a leginkább abban reménykedett, hogy ha nagy nehezen rá is talál a „birtokra", nem lesz ott egy teremtett lélek sem. Micsoda megkönnyebbülés lenne, ha egy óra múlva már egyedül csatangolhatna ismeretlen bokrok és fák között, vagy felfedezőként vehetné birtokba azt a házat! Régi regényekben olvasott ilyen titokzatos épületekről. Nem, nem kísértetjárta kastélyban reménykedett. Csak egy olyan házban, amiben egy ideje senki sem lakott, de mintha a bútorokon, lépcsőkön ott lenne még valami módon a régi lakók keze nyoma. Az egykori jelenlétük bizonyítékai. Vajon milyen képek vannak a falakon és mit lehet látni az emeletről?

Így fantáziált, de csak azért, hogy elszökjön a saját gondolatai elől. Persze tudta, hogy ez lehetetlen. A tájat figyelte, de ez éppen olyan volt, mint eddig. Az igazi nagy hegyek a háttérben maradtak, itt a közelben csak pár száz méteres dombok emelkedtek. No és erdők, erdők. Edina egyre kevésbé nyomta a gázpedált, lassított. Mint aki késleltetni akarja azt, ami pedig úgyis be fog következni. Könyörtelenül.

Mélyeket lélegzett, amikor meglátta a kopott táblát: „WHAL". Hát itt van. A házak kicsik voltak, jelentéktele-

nek. „No ez bizony az isten háta mögött van”, mondta ki hangosan. Lassított. A falu meglepően aprónak bizonyult, talán negyven-ötven földszintes házat látott egy kupacban, két utca körül. Megtorpant a templom előtt. Ott volt a községháza is, ezt csak az emelte ki a többi közül, hogy két zászló lógott a bejárati ajtó mellett. Egy nemzeti, meg az Unió kék zászlaja a tizenkét aranycsillaggal. Szél nem fújt, és túlzottan meleg sem volt. Mielőtt Edina bement volna az épületbe – sima hétköznap volt, látta messziről is, hogy az ajtó sarkig tárva van – egy férfi került eléje. Jó negyvenes volt, mégis hajlott hátú, az arcszíne beteges.

– Jó napot – állította meg Edina. – Kérdeznék valamit.

– Jó napot. Tessék – amaz kutatva nézte az idegen arcát. Hiszen Edina idegen volt itt. A személye, a mozgása, a ruhája, a kocsija, egész felbukkanása. Az a párszáz ember, aki itt lakik, nyilván jól ismeri egymást. Nap mint nap találkoznak, és csak egymást látják. Rettentően unalmas lehet, futott át a nő agyán a felismerés. A bizonyosság.

– Keresek egy… egy birtokot. Bizonyos Peter Acker tulajdonát.

A halálhírrel nem akarta terhelni az ittenieket, mert lehet, hogy nem is tudják: Vagy talán… apa itt halt meg? Úgy nézett körül, mint aki nem akarja elhinni. Itt sem élni, sem halni nem lehet, ez egy isten háta mögötti jelentéktelen kis porfészek, egy semmi…

– Acker? És itt van háza?

– Igen, úgy tudom.

– Nem ismerek ilyent – rázta fejét a férfi elégedetlenül. Némi borszag csapta meg Edina orrát és már tudta, roszszul választott informátort. De a kis utcán nem látott más. Biccentett hát és bement volna a hivatalba. De a községháza ajtajában csaknem összeütközött egy termetes nővel, akkor jött ki éppen.

– Jó napot! – köszönt rá a nőre és megállt. Olyan kíváncsian, sőt szinte kérdőre vonóan nézett Edinára, hogy az megadta magát. Végül is mindegy, ki igazítja őt útba. Már éppen ideje lesz – nőtt benne a türelmetlenség.

– Peter Acker házát keresem.

– Itt nem lakik olyan – mondta a nő és közben merően nézte Edinát. Volt benne valami vizsgáló, megközelíthetetlen, ugyanakkor kíváncsi is lehetett. Halvány rokonszenvet vélt Edina felfedezni beszélgetőpartnere tekintetében.

– Valami patak partján két épület. Egy gazdasági, meg egy lakóház… meg valami legelő – idézte fejből a végrendelet szavait.

A nő arca ekkor megváltozott. Edina döbbenetére az eddigi mérsékelt rokonszenvet látható megvetés váltotta fel. Biggyesztett ajak, megsemmisítő tekintet:

– Ja, igen. Azt hiszem, maga a Rongyosról beszél.

– Tessék…? Rongyos?

– Hát az a… hogy is híják. Mi csak Rongyosnak híttuk, míg élt. Meg hát bolondnak, bizony.

Edina arca mozdulatlanra fagyott. Nyelt egyet:

– Rongyos, meg bolond…? Miért, hát az… az az ember nem volt normális?

– Ha oda igyekszik, maga is meglátja. És oda igyekszik?

– Azért kérdeztem meg – vágta rá dühösen, hogy lám, egy ilyen egyszerű logikai feladványt sem képes megoldani az a falusi nő.

– Tőlem aztán mehet, ha akar – nyomta meg a szót. És mivel Edina csak állt és várt, hát végül balra mutatott:

– A templom mögött forduljon jobbra, aztán már csak egyenesen. A Rongyos „birtoka” a falun kívül van, az erdőn át jut oda – és vigyorgott a „birtok” szónál, amit persze kellően hangsúlyozott is. Majd még egyszer végigmérte Edinát tettől talpig, és halkabban hozzátette: – Ki sem néztem volna magából.

– Micsodát?

– Hogy maga is… afféle – nem pontosított, de a hangjában most ugyanaz a megvetés bujkált, ami a szemében. Edina nem tudta mire vélni a dolgot, és ideje sem maradt semmilyen reakcióra. Mert a nő búcsúszó vagy köszönés nélkül megperdült és visszament a községházára. Edina vállat vont, makacsság gyűlt beléje. „A fenébe is, hát csak nem fogok veszekedni egy falusi asszonnyal”, gondolta és máris beült a kocsiba. Olyan sebesen indult, hogy a hátsó kerekek alól kipörögtek a kavicsok. „Legalább valami nyomot hagyok ebben a faluban”, suttogta dühösen. Aztán máris a templom előtt robogott, majd elfordult jobbra és egy utcán haladt. Csak öt-hat ház volt mellette, aztán azok is eltűntek és máris a falut övező mezőn haladt. Aszfaltnak erre nyoma sem volt, földút porát verte maga mögött kis, mozdulatlan felhőkké. Whal is eltűnt, de Edina már nagyon közel volt a céljához. A földút egyszercsak elágazott, kis habozással szemlélte a tájat. Aztán észrevette, hogy a baloldali út vezet be az erdőbe, hát arra ment. Feketefenyők álltak porosan, fáradtan, meg valami lombosok, amelyeket nem ismert. Az ég felhősödött, nem érződött, hogy még alig múlott déli egy óra. Mintha már jó ideje délután lenne, a tájat szürkés, opálos fény vonta be. Ebbe autózott bele, az útmenti fák lassan ráborultak, olyan volt, mintha egy zöld alagútban haladna. Mint aki erdőtengerbe merül. Néha abban is kételkedett, hogy ez az alagút egyáltalán vezet valahová. Olykor csak zöldet látott maga előtt is – de odaérve kiderült, hogy elfordul az út. És keréknyomok voltak a puha földön is. Tehát mások is járnak erre. Talán

nem is olyan régen.

Apa is…? Most olyan tekintettel nézte a sorra hátraszökő fákat, hogy ezeket Peter Acker is látta, talán hosszabb időn át, nap mint nap…? De ettől a fák és az erdő nem lettek barátságosabbak.

Legalábbis Edina így érezte. Aztán csak hajtott, de mind lassabban. Már talán egy kilométert is megtett az erdőben, amikor jobbról ritkulni kezdtek a fák. Ott volt egy tisztás. Sőt, mielőtt még odaért volna, irtást vett észre – nemrégen vághatták ki a fákat. Nem volt gyakorlata ebben, de azért úgy látta, hogy a kivágott fák már belülről mind pudvásak, rosszak voltak. Némelyiket, míg állt, csak a kérge alatti vékony faréteg tarthatta, mert a törzs belseje hiányzott.

Viszont ami azonnal megkapta, az a kilátás volt. Le a völgybe, sok kilométerre ellátott az, aki innen nézett oda. És Edina meglepetésében azonnal a fékre lépett. Csodaszép volt az a mélység. Pár száz méterrel alább a kerek völgy közepén patak kanyargott – jól látszott a vonala, mert két oldalról bokrok, itt-ott fák, hol meg nagyon világoszöld sások szegélyezték. Arrafelé nem voltak házak, csak szántók színes téglalapjai, meg szabálytalan alakú legelők. És a széleken kis, ligetes erdők. Bennük lakott az árnyék.

Edina talán tovább is elidőzött volna, de nem volt értelme. Alighanem közel járt már a „Rongyos" birtokához. Még hogy az apja bolond lett volna…? Igazából csak most érzett sértődöttséget. A legszívesebben tiltakozott volna, de valami azt súgta: ne tegye. Hiszen még semmit sem tudott Peter Ackerről. „Mert mi van, ha tényleg nem volt normális?" – tette fel magának a kérdést, persze egyelőre nem kaphatott rá választ. A felelet, a magyarázat alighanem ott várja.

Abban a házban, ahová az út vitte egyenesen. Mert nem kellett elágazni sehová – most derült ki számára, hogy amióta behajtott az erdőbe, folyamatosan a „birtok" saját útján haladt. Senki sem vette a fáradtságot, hogy kitegyen egy táblát az erdő szélén: „Magánút" vagy valami hasonló szöveggel.

Hát megérkezett?

Már nagyon lassan haladt, az út lejtett, aztán meglátott egy magas, meredek partot, fák is nőttek rajta. Mögötte, valamivel alább egy emeletes ház állott. Ez lehet az az épület, villant Edina agyába a felismerés. A másik épületet nem látta. Az út a ház elé kanyarodott. Állt ott két autó is, egy rettentően régi, szinte roncs, és egy olajzöld furgon. A fák többsége fenyő volt, Edina hirtelen arra gondolt, hogy ezek télen sem veszítik el a lombjukat, milyen szépen mutathatnak a hóban. Aztán ez a gondolat is elröppent.

Lefékezett, beállt a furgon mellé. Még mindig nem volt egészen biztos a dolgában. Ám amikor kiszállt, látta, hogy a látvány nagyjából egyezik azzal, amit a végrendeletben olvashatott. Itt állt a semmilyen stílusban épült ház a domboldalon, a völgy felé nézett. De előtte pár fa takarta el a kilátást, az ablakokból aligha látni azt a gyönyörű völgyet… Odalent más helyiségek lehetnek, fönt meg sok kicsi szoba. Vajon minek épült ez valaha? És mikor…? Elég elhanyagoltnak látszott ez is. Mint ahogyan a környezete. Sehol egy virág, sehol egy díszcserje vagy bokor. Mintha itt mindent csak használnának, de senkit sem érdekelne, hogyan is néz ki.

Nem hallott zajt. Egy pillanatra még azt is hihette, hogy egyedül van. Aztán észrevette a birkákat. Kis nyáj volt, talán nyolc-tíz állat legelészett jóval távolabb, már majdnem sík legelőn. Ehhez kitaposott ösvény vezetett a háztól. A legelőnek volt valamilyen kerítése is, ha jól látta vagy kétszáz méterről.

Valahol szólt egy rádió, latin zene pattogott, de csak diszkréten, halkan. Madarak énekeltek a fákon, ez egy kicsit helyre tette Edina lelkét. Ám a feszültsége nem múlott el. Különös volt ez a nap, ez az egész helyzet. Kora délután érkezik valahová, amiről ő már tudja, hogy ez… hát igen, az övé. Az *övé…!* A szó is különös. Eddig a birtokos esethez nem sok szerencséje volt, és nem is tulajdonított neki nagyobb jelentőséget. Most azonban hirtelen olyan lett, mint aki egy idegen világba érkezett. Mint egy holdutazó űrhajós, minimum. Amit itt és most látott, teljesen idegen volt tőle. Mégis, valakik valahol a kezébe nyomtak néhány papírlapot és makacsul állították, hogy ez mától kezdve az övé… nem is értette igazán, és még messze nem fogta fel ennek jelentőségét.

Egyelőre csak a furcsa hangulatot érezte. Ha most valaki rákiált, talán hanyatt-homlok el is menekül. A szíve hevesen dobogott, érezte még a benne szaladó vér pezsgését is. Mélyeket lélegzett, hogy kicsit megnyugodjon. Tétován tett pár lépést. Előbb kiment a parkoló szélére és lenézett. Egy másik ösvény jobbra kanyarodott el és a fák között mintha világos, szabályos foltot látott volna. Ez lehet a gazdasági épület, villant belé.

Majd újra a nagy ház felé fordult. A bejárati ajtó félig nyitva volt, egy valamikori keretben összetépett szúnyogháló maradványai lógtak, félrerúgva. Látszott: vagy senki sem törődik már ezzel, vagy nincsenek szúnyogok.

Edina még hangosan köszönt volna, egy „Jó napot…!" nem ártana, futott át a fején a kósza gondolat. De továbbra sem látott senkit. Lassan óvakodott a bejárathoz, nehezen szánta el magát, hogy belépjen.

Akkor hallotta a közeledőket. Két férfihang dörrent öblösen, gazdáik jöttek a ház mögül, úgy látszik, arra vezetett az ösvény a gazdasági épülettől. Egy pillanat és kibukkantak a ház sarkánál, meglátták Edinát, de nem csodálkoztak. Egy pillantást vetettek a kocsijára és jöttek a bejárathoz. Huszonévesek voltak, eléggé szegényes ruházattal. Az egyik csak egy trikót viselt meg piszkos rövidnadrágot, a másik kék munkásnadrághoz egy olyan inget, amelyen

olajfoltok is látszottak és a legjobb akarattal sem lehetett tisztának nevezni. Az arcuk finoman szólva is egyszerű, nem sok értelmet tükrözött: A trikós hallgatott, az inges szólt a jövevényhez:

– Jó napot, asszonyom!

„Nekem már véletlenül sem mondja egy ismeretlen azt, hogy kisasszony", gondolta Edina bosszúsan. Még nem volt olyan „öreg", hogy ebbe beletörődjék.

– Jó napot – és mondta volna, miért jött, bár eléggé zavarosnak tetszett ez a dolog. Ám az inges rányitotta nagy fekete szemét és megelőzte:

– Ha a fiúkat keresi, most szieszẗáznak.

– Szieszẗáznak? A fiúk…? – megdöbbent. Rákérdezett volna, hogy milyen fiúkról van szó, de csodálkozását az inges férfi másképpen értékelte és szinte sértődötten válaszolt:

– Maga ezen csodálkozik, asszonyom? Hát nekik is jár egy kis pihenő, nem igaz? Igaz, nem ők a kedvencek, meg hát olyan csúnyán bántak velük, de azért még nem kellene teljesen leírni őket. Nem kell azt hinni, hogy olyanok, mint a gépek. Nekik is jár egy kis pihenő, különösen, amikor ilyen meleg van. Ha maga dolgozna ott az úton, biztosan egyetértene velünk.

A másik közben némán szemlélte Edinát. Egy középtermetű, jó alakú, de láthatóan már harmincas nőt látott. Barna haj, barna szem, és jó alak. Látszott, ad magára, tornázik, talán fut és kerékpározik is. A szemlélőnek volt tapasztalata ezen a téren. Egyelőre nem szólt, és a szemét le nem vette az asszonyról. Még a kocsijára sem pillantott oda, az sem érdekelte őt. Csak Edina. Látta a nő enyhén napsütötte bőrét. Biztosan nem falusi, akkor már sokkal barnább lenne ilyenkor június vége felé. Tehát a városból jöhetett. Látszik is, milyen idegenül mozog itt. És nem is érzi jól magát.

A trikós férfi hát kihúzta magát. Barna volt, jóképű, izmos, és mindössze talán huszonhárom-huszonnégy éves. Tudatában volt annak, hogy milyen csinos, jóképű. Látszott, megszokta, hogy a nők azonnal felfigyelnek rá. A tekintetük egy pillanatra találkozott, Edina egyetlen pillantással felmérte, milyen csinos ez az ember, az is tetszett neki, ahogyan hallgatott. De a szeme máris visszarebbent az ingesre, mert hát az beszélt hozzá.

– Maga biztosan a szociálisoktól jött. Megint összeszedtek egy kis pénzt azoktól a nyavalyás sültgazdagoktól? Nem biztos, hogy itt kéne villogni ezzel. Elegünk van ám a jótékonykodásukból, tudja, asszonyom?

– Szociálisoktól? Gazdagok…? – Edina sorolta volna tovább, de belátta, hogy reménytelen az ügy. Olyanok voltak, mint két vonat a párhuzamos síneken. Elrobogtak egymás mellett, csak a másik szelét érezték, a lendület sodorta tovább most az olajos ing tulajdonosát is, aki egyre jobban belelovallta magát:

– A prettani önkormányzat szociális segélyezői… Jártak itt tavaly is, meg már az idén vagy kétszer. Csak akkor éppen nem maga volt az, hanem egy másik nő – a férfi nyakán kidagadt egy ér. Az arca amúgy rokonszenves lett volna, a férfi kistermetű volt, inas, látszott, huszonvalahány évét eddig is kemény munkával töltötte. Valamiféle társadalomjobbító érzés buzgott benne és alig várta az alkalmat, hogy mindezt most rázúdíthassa valakire, aki azt még nem hallotta: – Ha inkább befogadtak volna bennünket, nem eldugnak ide, ahol a madár sem jár!

Ez vád volt, nagy kiáltás. Majdhogynem drámai bejelentés. Csak az rontotta el a hatását, hogy ebben a pillanatban megszólalt a fejük fölött egy madár. Az ágon ült és vidáman csiripelt. Edina lelke felszabadult és kihasználta a poént:

– Mint halljuk, madár azért még akad erre. És különben is, nagyon szép ez az erdő meg a völgy.

– Naná, majd egész nap ülünk és malmozunk a kezünkkel, nem gondolja, asszonyom? – pattogott tovább a férfi, a kismadár-incidens azonnal feledésbe merült. – És a tájban gyönyörködünk! Akkor bizony hamar kirúgnának innen mindnyájunkat!

Edina körülnézett. Valahogy furcsán és kényelmetlenül érezte magát. Belevillant egy sejtés, hogy talán mégis eltévedt. A „birtok" leírása talán hasonlít az itteni állapotokhoz. De lehet, rosszul mondták neki, merre jöjjön…? Egyre jobban meg volt győződve, hogy az erdőszéli elágazásnál másfelé kellett volna mennie. Hiszen amit most hall, arról senki sem szólt semmit.

Nagy merészen kimondta hát azt, ami eldöntheti, vajon jó helyen jár-e?

– Rolf Helmon urat keresem.

A másik kettő egy pillanatra egymásra bámult:

– Helmon?

– Rolf Helmon?

Látszott, nem tudják, kiről van szó. Edina már el is fordult, indult volna a kocsihoz, amikor a hátába csapó nevetés megállította.

A két férfi hahotázott. A jóképű trikós meggörnyedt, a hasát fogta és szinte önkívületben hörögte:

– Helmon *urat* keresik…

A másik is tele szájjal nevetett:

– Jaj, ezt nem bírom ki! Rolf úr… Helmon úr…!

És mindketten nevettek, az inges még éles fejhangon visított is egy sort, mire a másik még erősebben kacagott. Velük szemben állt Edina teljesen értetlen arccal, halál komolyan. Amikor amazok kissé felegyenesedtek és már befejezték volna a nevetést – a jövevény arcába pillantva ismét röhögni kezdtek. Az inges kis híján a földre feküdt, hogy ott lábaival az égnek kalimpálva adja át magát a nevetés örömeinek. Nem sok hiányzott hozzá, hogy valóban megtegye.

Edina továbbra is komoran nézett, majd amikor az örömhullám csillapodni látszott, a nevetés tengerén beállt az apály, komolyan kérdezte.

– Valami vicceset mondtam, uraim?

Akkor szólt hozzá először a trikós szépfiú. A hangja is kellemes volt, és most már a modora ellen sem lehetett kifogása az asszonynak. Egymás szemébe néztek közben és Edina valami furcsát érzett. Úgy elszokott mostanában a férfiaktól… Mióta Thomas elment, nem volt senkije, sőt eszébe sem jutott volna bármiféle viszonyt kezdeményezni. A kollégái közömbösen hagyták, a városban az utcán, a boltokban rá sem nézett senkire, magának élt. De most ez a trikós fiatalember vonzotta őt, bár persze semmiért sem vallotta volna be. Csak attól kellett tartania, hogy a szeme elárulja őt. És elárulta, alighanem elárulta. Valamit látott abban a másik barna szempárban…

– Hát csakugyan viccesen hangzott, asszonyom. Rolf itt van, itt lakik, de hát „úrnak" nevezni őt… Szóval ezen nevettünk.

Az inges arca még mindig rángott, majd megfogta barátja karját:

– Gyere, megkeressük és ideküldjük.

Elmentek, lépteik nemsokára elhaltak az ösvényen. Szemlátomást nem tudták, hol lehet az a Rolf? Nos, Rolf miért nem úr? – töprengett Edina. Nem akart leülni és egyelőre a házba sem vágyott. Csak állt és az öreg fák között próbált lelátni a völgyre. Látta, hogy a fáknak sok águk letört, egyik-másik pedig korhadt volt, lombtalan. Egy száraz, nagy ág a földön hevert, már majdnem körbenőtte a gazzal kevert fű. Elég sokan lakhatnak itt, mégsem bántja senki szemét? Miért nem csinálnak valamit?

És milyen útépítésről beszéltek…? A távolban valami fehérlett a zöld lombok között. Egy világos csík, amely a birtokról a völgy felé vezetett. Az lehet az.

A latin zene még mindig szólt, a madarak csiripeltek, a halk szellő bujkált a lombok között. Akkor kijött a házból egy fiatal lány. Tizennyolc ha lehetett, vagy tán annyi sem. Vékony volt, sápadt, és egy nagy edényt vitt a kezében. Mivel otthonosan mozgott, hát új reményeket ébresztett Edinában:

– Jó napot.

– Jó napot, asszonyom. Kit keres?

– Rolf… Szóval Rolfot. De két úrtól már kérdeztem és elmentek őt keresni.

– Rolf ilyenkor fenn van a fán – mondta a lány és letette az edényt. Alumínium csillant szürkén, hűvösen.

– A fán…? – Edina zavarba jött. Valami szörnyű sejtés bontakozott ki az agyában. Talán azért nevették ki azok, mert az a Rolf… nem is ember, talán valami majom, ami fán tölti az idejét? Az életét? De akkor az apja nem hagyta volna rá a birtok felét, gondolta még kétségbeesetten.

– Mert most áll a munka a meleg miatt. Szieszta van – magyarázta a lány. Vékony volt a nyaka, vékonyszálú, gyenge a világos haja, és ritkán nézett Edina szemébe. Ha mégis, hát csak egy pillanatra. Akkor is úgy érezte Edina, inkább a kíváncsiság hajtja. Ritkán látott errefelé városi nőt? Érezte, hogy a lány tekintete néha a ruhájára tapad, hosszan időzött a cipőjén is.

– Ezt értem, de miért van Rolf a fán?

– Az a búvóhelye. Olykor elege van belőlünk. Az egyik nagy tölgyfán csinált magának egy jó kis helyet – intett valahová a legelőn túlra. Edina továbbra is nagyon bizonytalan volt. Végül is, nem kérdezheti meg egyenesen, mégis óvatosan: „És kérem, mondja, ez a Rolf egyáltalán… micsoda? Ember netán…?" Még fülében csengett a két férfi rettenetes hahotázása. Gyorsan rákérdezett:

– Amikor úrnak neveztem Rolf Helmont, a többiek kinevettek.

Kérdés nélküli kérdés volt ez. A lány egy pillanatra mosolygott, talán éppen az „úr" szó miatt. Aztán csodálkozva kérdezte:

– Helmon a neve?

Így aztán nem kapott választ a kérdésére. A lány lehajolt, felvette az edényt, közben megint csak Edina cipőjét bámulta. Az ő lábán csak egy saru volt. A piszkos lábán, mint Edinának sikerült megállapítania. „No, viszlát", mondta a lány és elment, le az ösvényen. Edina ismét magára maradt.

Szóval ember, de valami okból nevetséges és még azon is csodálkoznak, hogy van vezetékneve – összegezte magában a nő. Így aztán továbbra sem értett semmit. Egy kicsit kezdett megalázó lenni a helyzet – hiszen ez itt mind az övé! Ameddig ellát, a fák, a domboldal, ez a ház meg az a másik, meg a legelő, talán még a kicsiny birkanyáj is…

No persze, csak felesben. Mert a másik fele azé a bizonyos Rolfé.

Kiáltozást hallott a távolból. Férfiak kiabáltak, egy éles hang válaszolt, a szavakat Edina nem értette, majd megint csönd lett. Aztán léptek dobogtak. A trikós szépfiú bukkant fel, rámosolygott Edinára:

– Már jön – jelezte biztatóan és eltűnt a házban.

Edinában felgyűlt a feszültség. Maga sem tudta, miért. Délután volt, a napsugarak már ferdén estek be a fák közé. Még érzékelte a gyantaillatot, a könnyű kis szellőt, lábai alatt érezte a föld melegét. Madár kiáltott, emberléptek közeledtek.

Aztán a ház sarka mögül előbukkant egy férfi.

Edina nem tudta meghatározni a korát. Lehetett éppenséggel tizenhét vagy huszonöt is – de valahol e kettő között volt. Kövérkés, a feje is nagy, feszült rajta a ruha, vaskos combok dörzsölődtek össze a rövidnadrág szára alatt. Lábán zokni nélküli saru, az arca kerek és fénylő a verejtéktől. Sietve jöhetett át egy csupa-napfény mezőn, ahol nem kapott árnyékot.

A fiatalember közelebb jött, szürke szemét le nem vette a nőről. Látszott, amint megpillantotta, már semmi más nem volt számára fontos. Szőkés, vagy inkább seszínű kese haj tapadt a fejére, most az is kócos volt. És volt az arcán valami ünnepélyesség, ami együgyűséggel keveredett. Egyszerű lélek lehet, gondolta még sebesen Edina, mire a férfi odaért hozzá.

De Rolf mosolygott, méghozzá őszinte örömmel:

– Szia, kedves Edina! Hát itt vagy végre!

Mint egy medve, úgy jött egyre közelebb, megállíthatatlanul. Edina hátrált volna, de a férfi máris ott volt. És mielőtt az asszony bármit is tehetett volna, ez a melák két karral magához ölelte őt. Úgy szorította, hogy megroppantak a csontjai. Aztán kétfelől arcon csókolta a megdöbbent asszonyt és szinte világgá kiáltotta örömét:

– Hé, fiúk, gyertek ki…! Megjött a nővérem, Edina…!